

Een gedetailleerde inleiding in de Pali Canon

Door:

Django Vaal

Webbeheerder van
ToegangTotInzicht.nl

Moge het verspreiden van dit werk vele
mensen ten goede komen

Toegang Tot Inzicht
©2008

Inhoudsopgave

Bladzijde 01: Titelblad

Bladzijde 02: Inhoudsopgave

Bladzijde 03: Inleiding + Wat is de Tipitaka?

Bladzijde 08: Waardering Pali Canon in de tradities

Bladzijde 11: Datering van de Pali Canon

Bladzijde 15: De Mahavamsa

Bladzijde 18: Wat is waar?

Inleiding

De Pali Canon is de oudste verzameling van toespraken van de Boeddha en zijn belangrijkste discipelen. Het zijn de officiële teksten van de Theravada traditie. De Pali Canon wordt ook wel de Tipitaka genoemd, wat de “drie manden” betekent. Elke mand behandelt een deel van de overgedragen leringen. De eerste mand is die van de monastieke code, de regels voor monniken en nonnen, ook wel de Vinaya Pitaka genoemd. De tweede mand is van de verzameling van toespraken van de Boeddha en zijn belangrijkste discipelen, ook wel de Sutta Pitaka genoemd. De laatste mand is die van “hogere, extreme, speciale” leer, ook wel de Abhidhamma Pitaka genoemd.

Deze geschriften bestaan al zo'n 2500 jaar en zelfs nu zijn ze van groot belang omdat zij nog steeds de antwoorden van de Boeddha representeert op ethische en filosofische vraagstukken, maar vooral de teksten die zich richten op de persoonlijk ontwikkeling van de individu zijn van geenszins ouderwets of gedateerd. De roep naar andere geestelijke ontwikkelingen is in het Westen aan het opkomen waardoor het oppikken van de Pali Canon als de oudste geschriften die in het Boeddhisme zijn ontstaan, een antwoord kan geven op geestelijke nood.

De drie manden

De Vinaya Pitaka

De Vinaya Pitaka komt voort uit de roep om de vergrotende Sangha (gemeenschap van monniken en nonnen) te reguleren. Doordat de Sangha groter werd ten tijde van de Boeddha ontstonden er situaties waarin een voorschrift duidelijkheid moest geven. De regels komen ook voort uit werkelijk gebeurde situaties en typeren dan ook de Sutta-Vibhanga (de regels analyse), die een commentaar vormt op de Patimokkha (de verzameling aan regels voor monniken en nonnen). De Patimokkha wordt niet apart overgeleverd in de Pali Canon maar is wel geïntegreerd in de Sutta-Vibhanga, aangezien de Sutta-Vibhanga werkt als volgt: de situatie waaruit de regel is ontstaan, de regel en de uitleg van de regel. De Sutta-Vibhanga vormt het eerste deel van de Vinaya Pitaka.

Het tweede deel van de Vinaya Pitaka is de Khandhaka (dat betekent hoofdstuk). De Khandhaka behandelt de overige regels die tot stand zijn gekomen. Hij bestaat uit de Mahavagga en de Cullavagga. Het laatste deel van de Vinaya Pitaka bestaat uit de Parivara (wat betekent bijkomend). Deze behandelt de eerste twee delen van de Vinaya vanuit verschillende perspectieven en biedt samenvattingen van regels.

Vinaya Pitaka	(Monastieke code)
-Sutta Vibhanga	(Regels analyse)
-Patimokkha	(De regels voor monniken en nonnen)
-Khandhaka	(Hoofdstuk)
-Mahavagga	(Grote sectie)
-Cullavagga	(Kleine sectie)
-Parivara	(Bijkomend)

De Sutta Pitaka

De Sutta Pitaka is de bekende verzameling van sutta's (toespraken) uitgesproken door de Boeddha of een van zijn belangrijkste discipelen. Het bevat meer dan 10.000 toespraken. Ze behandelen allerlei realistisch gebeurtenissen en situaties, doctrines en praktijken, leken en monniken toespraken, vormen van innerlijke verwerkelijking, allemaal gericht op het onderwijzen, stimuleren en motiveren van de toehoorders. Alles wordt ingezet om de weg te wijzen voor de eigen verwerkelijking van de Verlichting. Er zitten hier zeer mooie poëtische werken tussen maar ook zeer formele en taaie leerstellingen, op maat gemaakt voor de luisteraar. De Sutta Pitaka bestaat uit vijf Nikaya's (collecties) van sutta's. De vijf Nikaya's zijn: de Digha Nikaya, de Majjhima Nikaya, de Samyutta Nikaya, de Anguttara Nikaya en ten slotte de Khuddaka Nikaya.

Sutta Pitaka

- Digha Nikaya**
- Majjhima Nikaya**
- Samyutta Nikaya**
- Anguttara Nikaya**
- Khuddaka Nikaya**

Toespraken mand

- Lange leerredes collectie
- Middellange leerredes collectie
- Gegroepeerde leerredes collectie
- Oplopende leerredes collectie
- Kleine leerredes collectie

De Digha Nikaya is de eerste collectie van de Sutta Pitaka en betekent de Collectie van lange toespraken. Hierin staan dan ook de langste toespraken van de Boeddha. De Digha Nikaya wordt getypeerd door meerdere, mythische vertellingen, de uitgebreide behandeling in de eerste 13 sutta's over moraliteit, enkele zeer filosofische sutta's en de laatste 2 sutta's die op numerieke wijze de leer behandelen. De Digha Nikaya bestaat uit 34 sutta's. Door de grootte van de sutta's worden er meestal zeer verschillende dingen behandeld en ze beschouwen alles zeer uitgebreid waardoor er duidelijk sprake is van een inleiding, middelstuk en slot in de toespraak, terwijl de overgangen tussen de verschillende thema's die behandeld worden soms zeer plots zijn.

De tweede Nikaya is de Majjhima Nikaya wat betekent de collectie van middellange toespraken. Hierin staan 152 sutta's die verschillende aspecten van de leer aanbod laten komen in verhelderende sutta's. Ze zijn een stuk korter dan de sutta's van de Digha Nikaya maar bevatten ook nog steeds een inleiding en een slot.

De derde Nikaya is de Samyutta Nikaya wat betekent de collectie van gegroepeerde toespraken. Deze bestaat uit 2889 toespraken verdeeld over vijf vagga's (secties) die weer onderverdeeld zijn in samyutta's (groepen). Het gemak hiervan is dat je op thema verschillende toespraken kan doornemen.

De Anguttara Nikaya is de vierde Nikaya en betekent de collectie van oplopende toespraken. De indeling van deze Nikaya is gebaseerd op zijn aantal aan leer elementen. In totaal loopt de Anguttara Nikaya op van 1 leerelementen tot en met 11.

Ten slotte is er de Khuddaka Nikaya wat de collectie van klein toespraken betekent. Ze zijn onderverdeeld in 15 tot 18 verschillende boeken. Hierin zitten bekende werken zoals bijvoorbeeld de Dhammapada en de Jataka verhalen. Allen bestaan zij uit kleine toespraken, verhalen, verzen, fabels en andere vormen.

De Abhidhamma Pitaka

Vervolgens komt de Abhidhamma Pitaka. De Abhidhamma Pitaka verschilt heel sterk van de Vinaya Pitaka en de Sutta Pitaka door zijn vorm, zijn doel en de verwerking hiervan. De Vinaya en Sutta Pitaka worden gekleurd door werkelijke situaties waarin een monnik of een gebeurtenis aanleiding geeft tot een bepaalde

Dhamma-toespraak. Hierin worden vaak elementen van de leer uiteengezet en duidelijke aansporingen gegeven om ervoor te zorgen dat de Dhamma en de praktijk samenkomen. In de Abhidhamma wordt deze structuur volkomen overboord gezet en komt er hiervoor in de plaats een zeer zorgvuldige en systematische opzet van de Leer. Men wilt hier voorbij concepten gaan. Men doet dit door middel van alle concepten los te laten en zich te beperken tot de bouwstenen van alles, dhamma's genoemd. Deze dhamma's hebben net als elk ander ding de kenmerken van vergaan en niet-zelf maar zij vormen toch de bouwstenen van de werkelijkheid, of zij vormen de bouwstenen die niet verder kunnen worden herleidt door ons ervaringsvermogen dan deze kleine deeltjes die wij dhamma's noemen. In ieder geval zorgt dit voor heel andere teksten dan in de vorige twee manden. De Abhidhamma is opgedeeld in 7 boeken.

Abhidhamma Pitaka

- Dhammasangani**
- Vibhanga**
- Dhatukatha**
- Puggalapannati**
- Kathavatthu**
- Yamaka**
- Patthana**

De hogere leringen mand

- de opsomming van fenomenen
- het boek van analyse
- uiteenzetting over de elementen
- beschrijving van personen
- punten van conversie
- boek van paren
- het boek van voorwaardelijke relaties

Het eerste boek, heet de Dhammasangani (de opsomming van fenomenen), zoals de naam aan geeft en wat men na deze inleiding zou verwachten geeft de Dhammasangani een zeer uitgebreide reeks aan Dhamma's weer. Het boek opent met de Matika (rooster/schema) van categoriën dat door heel de Abhidhamma door gebruikt wordt. Vervolgens wordt er een uitleg gegeven aan de bewustzijnstoestanden en worden zij verdeeld in hun ethische kenmerken. Daarna worden de ethisch onbepaalde zaken uitgezet, er volgt een matrix van de Abhidhamma en de Suttanta methode samen en een met alleen de Abhidhamma methode.

De Vibhanga (het boek van analyse) bestaat uit 18 verschillende hoofdstukken die als een aparte studie beschouwd kunnen worden. Ze behandelt de verschillende onderwerpen aan de hand van de Suttanta-methode, de Abhidhamma methode en dan volgen er nog vragen. De onderwerpen zijn: de khandha's, de zintuiglijke bases, elementen, waarheden, controlerende vermogens, afhankelijk ontstaan, grondslagen

van opmerkzaamheid, voortreffelijke vormen van inzet, wegen tot verwezenlijking, factoren van verlichting, het achtvoudige pad, jhana's, onbegrensdheden, leefregels, stadia van inzicht, soorten kennis, minder belangrijke punten en een psychokosmische topografie van het Boeddhistische universum.

De Dhatukatha (uiteenzetting over de elementen) is volledig geschreven in een

vraag-antwoordstructuur. Er wordt getracht van alle verschijnselen hun waarde binnen de schema's van de khandha's, de zintuiglijke bases en de elementen te vinden.

De Puggalapannati (beschrijving van personen), heeft meer kenmerken die lijken op de Sutta Pitaka dan op de Abhidhamma Pitaka. Zij maakt veel gebruik van concepten en dit blijkt ook uit het eerste gedeelte wat een opsomming geeft van de typen van concepten. Vervolgens geeft het definities van verschillende persoonstypen en over groepen van persoonstypen.

De Kathavatthu (punten van conversie) is een werk van Moggaliputta Tissa die de verschillende visies van de scholen buiten de Theravada traditie aanvalt.

De Yamaka (boek van paren) is het voorlaatste boek van de Abhidhamma die onduidelijkheden en definities wil verhelderen. Het boek is zo genoemd naar de methode die wordt gebruikt in het boek. Dit is een paarsgewijs groeperen van een vraag en de tegengestelde formulering hiervan. Het boek bestaat uit 10 hoofdstukken: wortels, khandha's, zintuiglijke bases, elementen, waarheden, formaties, latente neigingen, bewustzijn, verschijnselen en controlerende vermogens.

De Patthana (het boek van voorwaardelijke relaties) is het grootste werk van de gehele Tipitaka. Het verwerkt het stelsel van 24 voorwaardelijke relaties op de gehele Abhidhamma methode. Waarvan alle verschijnselen hun onderlinge afhankelijkheid wordt aangetoond. [1]

Waardering in de Tradities

De tijd van de Nikayan scholen

Om de waardering van de verschillende tradities te bekijken moeten we eerst een stap terug in de geschiedenis van het Boeddhisme zetten. Bij de derde Boeddhistische concilie zijn er sprake van 18 verschillende scholen (als groep worden deze de Nikayan scholen of ook wel Hinayana genoemd) binnen het Boeddhisme. Waarschijnlijk hadden deze verschillende scholen allemaal of deels hun eigen canon. Aangezien verschillende scholen in deze schisma's in elkaar over zijn gelopen zal het aantal werkelijk verschillende canons een kleiner aantal hebben. De verschillen tussen deze scholen gingen in het begin vooral over de interpretaties van de monastieke code en enkele kenmerken van hoofdleringen. Deze verschillen groeiden later uit tot grotere kloven, maar de canons van de Nikayan scholen werden waarschijnlijk al snel gesloten en zijn de verschillen tussen de canons klein.

De canons werden allemaal op dezelfde manier opgebouwd: er is sprake van een Vinaya Pitaka, in de Sutta Pitaka worden de Digha Nikaya, de Majjhima Nikaya, de Samyutta Nikaya en de Anguttara Nikaya aangehouden. De Khuddaka Nikaya is niet bij elke canon aanwezig. Vervolgens is er ook sprake van enkele Abhidhamma's, vooral de Sarvastivada Abhidhamma wordt vaak genoemd en deze heeft net als de Pali Canon zeven boeken.

Deze structuur werd door de canons heen aangehouden maar soms werd er voor gekozen om langere leerredes van de Majjhima Nikaya bijvoorbeeld te zetten bij de Digha Nikaya. De Khuddaka Nikaya werd niet overal geaccepteerd. Soms werden er slechts enkele delen in de canon opgenomen of ze kregen een andere plek in de Nikaya's.

In het kort lijken de canons veel op elkaar met betrekking tot de structuur en de fundamentele leringen. De invloed van veranderingen door middel van sektarische beweegredenen wordt als zeer klein beschouwd.

De Theravada traditie

In de Theravada traditie is de waardering van de Pali Canon natuurlijk zeer groot, aangezien dit de doctrines zijn van de Theravada traditie. Het vormt de basis voor het monnikenschap. Ook voor lekenvolgelingen zijn de suttas van belang. In elk huis van Sri Lanka is de kans groot dat we werken van de Pali Canon kunnen vinden, de Sati-patthana-sutta wordt vaak voorgelezen bij iemand op zijn sterfbed, in de uposatha dagen komen lekenvolgelingen bijeen om te luisteren naar sutta's. Dhammatalks over het internet bespreken vaak gehele of delen van sutta's.

Alleen de Abhidhamma is binnen de traditie nog een punt van onzekerheid. De meningsverschillen concentreren zich op het punt of de Abhidhamma hoort bij de Buddhavacana (woord van de Boeddha) is. De oorsprong van de Abhidhamma is ook onduidelijk. Sommige denken dat hij toe te schrijven is aan Sariputta, andere

denken dat de Abhidhamma het gevolg is van een scholastieke analyse van de geest door monniken, en andere schrijven hem toe aan de Boeddha. Anderzijds heeft er ook een hele grote verering van de Abhidhamma plaats gevonden door de tijd heen: namelijk koningen die de Abhidhamma bestudeerden en in gouden platen lieten graveren. Er wordt zelfs gedacht dat het uitspreken van de Abhidhamma magische gevolgen heeft.

Vereringen van de gehele Pali Canon komen vaker terug in de geschiedenis. Koning Asoka heeft meegedaan aan zulke verering door middel van rotsedicten die delen van de Jataka bevatten. Koning Asoka heeft ook andere belangrijke dingen gedaan voor het Boeddhisme zoals het verspreiden van missionarissen en waarschijnlijk heeft hij zelf de canon van de Theravadin als de geaccepteerde bepaald. In ieder geval komt uit de verschillende conciliën de Pali Canon als de meest authentieke en vooraanstaande naar voren.

Naast deze verering is natuurlijk de studie en het praktiseren van wat er in de Pali Canon staat van belang. Recitaties en contemplatie spelen hierin een belangrijke rol. Daarom is er naast de Pali Canon ook een grote structuur van commentaren en subcommentaren opgesteld waar elke toespraak uitgebreid wordt becommentarieerd. Het begrijpen en toepassen van de suttas verzameld in Pali Canon is een groot gedeelte van de persoonlijke training in de Theravada tradities.

De Mahayana traditie

De Mahayana canon bestaat uit een groot aantal nieuwe Mahayana sutras die een duidelijk verschil maken tegenover de Pali Canon. Toch zit er in de Mahayana canon ook nog een groep, de Agama Collectie, die duidelijke banden heeft met Pali Canon.

Deze Agama Collectie is opgesteld uit een aantal canons van de Nikayan scholen. Agama heeft dezelfde betekenis als Nikaya en dat is collectie.

De belangrijkste bijdrage van de Nikayan scholen komt af van de Sarvastivada canon, die de Dirgha, de Madhyama en Samyutka Agama leverde voor de Agama Collectie. Dirgha, enz., zijn Sanskriet namen voor Digha, enz..

Naast deze drie Agama's van de Sarvastivada school, is er ook nog de Dirgha Agama van de Dharmaguptaka school en de Ekottara (Anguttara) van waarschijnlijke de Mahasanghika school overgeleverd in deze Chinese Agama Collectie.

Dus deze Agama Collectie is opgebouwd uit drie verschillende canons van de oude scholen. Alleen deze werken, die een zeer duidelijk verband hebben met de Pali Canon in fundamentele zin worden ook gebruikt in de Mahayana studie. Maar wel altijd als secundair werkmateriaal die de status heeft als vergelijkingsmateriaal. Als er sprake is van verschillen tussen de Mahayana sutras en de Agama Collectie dan hebben de Mahayana sutras altijd voorrang. Echter is toch een groot deel van de Mahayana sutras gebaseerd op de Agama's, maar men wendt zich af van de Theravada interpretaties.

De Tibetaanse Traditie

De Tibetaanse canon bestaat uit een zeer grote canon met verschillende Nikayan suttas, Mahayana sutras en nieuwe tantrische werken. In hun overige-sutras-gedeelte komen ook veel oude scholen toespraken voor, die voortkomen uit de oude scholen canons. De ratio wordt geacht als 25% voor Nikayan en 75% Mahayana. Deze teksten, zoals alle andere teksten in de canon, worden gebruikt voor de studie. Maar de Tibetanen zijn nooit in contact gekomen met de Pali Canon dus deze is helemaal niet bekend in Tibet.

Waardering

De Pali Canon is dus niet bekend in de andere twee grote stromingen van het Boeddhisme. Alhoewel de verschillen tussen de Chinese Agama Collectie en de Pali Canon relatief klein zijn, kunnen wij niet de Agama's zien als een vertaling van de Nikayans. Daarom is het lastig om iets te zeggen over de waardering van de andere stromingen ten opzichte van de Pali werken.

Datering van de Pali Canon

De Sutta Pitaka

Voor deze tekst heb ik gebruik gemaakt van “How old is the Sutta Pitaka” door Alexander Wynne. In dit werk uit hij kritiek tegenover Schopen aangezien deze zegt dat men pas iets kan zeggen over de Sutta Pitaka, en dus over de gehele Pali Canon, na de tijd van de grote commentaren en dat is zo'n 500 jaar na Christus. In deze tijd hebben Buddhaghosa en andere commentatoren, de Tipitaka uitgebreid becommentarieerd. Maar naast alle aanwijzingen die Wynne geeft, spreken de commentaren zelf ook vaak “de oude leraren” die het een of het ander onderwezen, waar ze al terugwijzen naar de oorsprong van ook deze commentaren die veel verder de tijd in gaan. Wynne begint dan ook in zijn werk in principe bij de kronieken van Sri Lanka, waarin vermeld wordt dat de Pali Canon opgeschreven is ten tijde van koning Vattagamini. Deze was koning van 29-17 voor Christus. Dus toen werden de geschriften ongeveer opgeschreven.

De derde Boeddhistische concilie

Het volgende punt dat van belang was zijn de missionarissen van koning Asoka en de derde Boeddhistische concilie. Rond deze tijd, 250 voor Christus, zijn er twee belangrijke dingen gebeurd. In het algemeen wordt deze tijd gezien als wanneer de Pali Canon werd gesloten voor allerlei andere verhalen en werd de Boeddhistische leer doelbewust verspreid. Deze verspreiding kwam ook terecht in Sri Lanka (Ceylon) dus men neemt aan dat de Pali Canon in gesloten vorm in circa 250 voor Christus naar Sri Lanka kwam. Men neemt aan dat de Pali Canon al zeer vroeg gesloten was op basis van twee aanwijzingen.

Ten eerste was er rond de derde eeuw voor Christus een populair ritueel die spreekt over het verzenden en ontvangen van verdienste. Men kan hier niks over terug vinden in de Pitakas, behalve slechts 2 gevallen. Één van zo'n geval spreekt in de Nederlandse vertaling van het “opdragen van de verdienste aan de goden”. Waar eerder wordt verwezen naar de geestesgesteldheid dan het werkelijk geloven van het verzenden van de verdienste naar de goden. Andere canons van de oude Nikayan scholen hebben vaker toespraken die ook dit ritueel bespreekt.

De andere aanwijzing voor de geslotenheid van de Pali Canon na 250 jaar voor Christus is het niet aanwezig zijn van populaire verhalen. Deze populaire, Boeddhistische verhalen komen in andere canons wel voor terwijl zij in de Pali Canon alleen een plek kende bij de commentaren van de Pali Canon.

Nog een andere aanwijzing zijn de schisma's tussen de verschillende scholen.

Omdat er meerdere scholen ontstonden die verschillende van interpretatie van de woorden van de Boeddha, werd het noodzakelijk om de canon/canons te sluiten.

Ten behoeve van het zuiver houden van de leer. Aangezien de meeste scheidingen ontstonden in deze tijd en tevens het laatst toegevoegde boek van de Abhidhamma rond deze tijd werd toegevoegd als antwoord op de verschillende heterodoxe visies, kan men wel begrijpen dat dit de tijd moet zijn geweest waarin de Pali Canon werd

gesloten.

Op basis van verschillende gegevens wordt ook aangenomen dat de Asoka missies echt gebeurd zijn.

Een andere ontdekking is die van een Skandhaka van de Mahasanghika school. Men heeft deze geschat rond de tweede concilie, die plaats vond in 345 voor Christus. Zestig jaar na de dood van de Boeddha. Ook zijn er andere aanwijzingen die een oude datum van de Pali Canon waarschijnlijk maken.

Persoonlijke mening

Zo zijn wij begonnen bij 500 na Christus bij sluiting van de commentaren, gegaan naar 17 voor Christus waar de Pali Canon werd opgeschreven. Vervolgens kwam de tijd van Asoka 250 voor Christus waar de Pali Canon gesloten werd. Wij zijn hier nog maar 150 jaar van de dood van de Boeddha verwijderd. De Skandhaka van de Mahasanghika school die rond de tijd van zestig jaar na de Boeddha wordt gezien, brengt het geheel nog een stuk dichterbij.

Ik denk persoonlijk dat de Pali Canon heel dicht grenst bij de oorspronkelijke en zuivere canon die bij elkaar gevoegd is na de dood van de Boeddha. In ieder geval zeker de Vinaya en de Sutta Pitaka. Ik denk dat de Abhidhamma later ontstaan is, vooral door invloed van de scholastiek van de monniken en tevens het ontstaan van andere meningen, waardoor een scherpe analyse van wat is gecombineerd wordt met de leringen van de Boeddha. Hierdoor ontstond een zeer handig hulpmiddel voor persoonlijke ontwikkeling en tevens het aanvechten van andermans visie.

Ander perspectief

De bekende wetenschapper in Boeddhistische kringen T.W. Rhys Davids die de P.T.S. heeft opgericht bekijkt de datering vanuit een ander perspectief, ten eerste er een van de cultuur waarin het Boeddhisme is ontstaan, ten tweede de ingraveringen en ten derde wat de Tipitaka over zichzelf kan zeggen.

De cultuur

De cultuur van toen kende al reeds een alfabet. Verschillende aanwijzingen in het eerste deel van de Digha Nikaya, die als oudste verzameling wordt gezien, genaamd de Dialogen spreken al over het schrijven en uitbeelden van letters. Men zit hier dan rond de 7^e eeuw. Het komt waarschijnlijk voort uit de handel. De logische vraag die hier opvolgt is waarom zij de uitspraken van de Boeddha niet meteen hebben opgeschreven? Dit kan alleen beantwoord worden vanuit de cultuur die er leefde. Rond deze tijd was er ook de Vedische traditie. In deze traditie waren de heilige teksten voorbehouden alleen aan de Brahmanen. Het recht van het lezen en discussiëren van de Veda's lag volkomen bij de Brahmanen. Om er voor te zorgen dat dit zo bleef werden de Veda slechts van leraar op leerling overgebracht en werden deze volkomen uit het hoofd geleerd. Doordat er geen boeken waren, konden de Veda daarom slechts binnen een beperkte groep blijven, wat de

bedoeling was. Ook was het leren van teksten uit het hoofd gezien als belangrijk werk en werden deze gebruikt om te kunnen debatteren met andere sekten. Anderzijds was ook het alfabet gekoppeld aan de handel. Daarom zijn er geen boeken direct gemaakt van de toespraken en was de orale overlevering een normale keuze.

Davids noemt de tijd waarin de Boeddha ongeveer geboren is, een Gouden Tijd voor India. Het moest waarschijnlijk India voor de wind gaan. Als wij dan de verschillende Nikaya's inkijken dan moet dit zeer waarschijnlijk waar zijn. Als we zien hoeveel tijd er besteed wordt aan het debatteren en filosoferen. Er zijn grote giften van voedsel aan asceten. Koningen maken speciale gebouwen en tuinen waarin gemediteerd en gediscussieerd kon worden. Als we de opsommingen in de eerste toespraak van de DN als historisch beschouwen dan waren er veel vormen van entertainment, anderzijds werd er veel aandacht besteed aan de persoonlijke ontwikkeling. Dit wijst erop dat het economische gezien voor de wind ging in deze tijd, maar om op basis van een zeer eenzijdige en Verlichting-gerichte bron af te gaan voor de algemene cultuur, is natuurlijk niet juist. De Nikaya's zijn gericht op de praktijk en de situaties komen vaak voort uit filosofische of ethische vragen en/of discussies. Dit brengt natuurlijk een eenzijdig perspectief op de cultuur van toen. Daarom valt een onderzoek die de canons van het Boeddhisme, de teksten van het Brahmanisme en het Jāinisme uitpluist op culturele uitgangspunten en deze combineert tot een gebalanceerde cultuur aan te bevelen. Anders kunnen we nooit werkelijk iets zeggen over de cultuur.

De Asoka inscripties

Ten tweede keek Davids naar de verschillende inscripties in gebouwen van die tijd. Deze inscripties vertelden meestal de naam van de donor. Hiertussen zijn vijf verschillende namen gevonden die te maken hebben met de Boeddhistische canon. Deze zijn bijzonder omdat zij nog voor de tijd van Koning Asoka zijn, dus voor 250 voor Christus, maar waarschijnlijk niet veel ouder. Deze vermelden:

- 1 Preker van het systeem: iemand die de volledige Sutta Pitaka uit zijn hoofd kende
- 2 Kenner van de Pitaka: verwees waarschijnlijk alleen naar de Sutta Pitaka
- 3 Een man die een Suttanta heeft onthouden: een man die een van de dialogen (eerste deel DN) heeft onthouden
- 4 Een vrouw die een Suttanta heeft onthouden: een vrouw die een van de dialogen (eerste deel DN) heeft onthouden
- 5 Een persoon die de vijf Nikaya's heeft onthouden: iemand die de vijf Nikaya's volledig kent. Het valt hier op te merken dat men nadrukkelijk spreekt over **vijf**

De volgende inscripties die bestudeerd zijn, zijn de rotsedicten van Koning Asoka. Vooral de Bhabra edict is hier van belang. Daar zijn verschillende verwijzingen naar

de Digha Nikaya (Sangiti Suttanta), de Anguttara Nikaya (iii, 105-108 p en i, 272 p) en de Sutta Nipata (vers 206-220). Ook verwijzen ze naar de vragen Sariputta, maar het is niet duidelijk welke.

Interne beschouwing Pali Canon

Als laatste heeft T. W. Rhys Davids de Pali Canon intern bekeken. Hij heeft hier geprobeerd om een chronologie van de Pali Canon op te zetten. Dit deed hij door middel van te kijken naar de stijl, het taalgebruik en de ideeën. Als basis voor de Sutta Pitaka verwijst hij indirect naar de tijdsgrens van Koning Asoka, omdat er geen vermeldingen zijn Koning Asoka, terwijl deze toch zo geprezen wordt en men is trots om zo'n persoon te hebben die Boeddhist was. Een andere aanwijzing voor de geslotenheid van de Pali Canon komt voort uit het niet aanwezig zijn van steden en/of personen uit Sri Lanka. Dit argument werd ook al gebruikt bij Alexander Wynne' zijn datering. Ook heeft Davids in de Pali Canon geen enkel nieuw filosofische opvatting, technische termen en nieuw taalgebruik kunnen vinden. Door middel van interne vergelijkingen van verwijzingen binnen de canon en de manier van opbouwen, plus het taalgebruik, stijl en vorm is Davids gekomen tot deze chronologie:

1. De simpele beschrijving van Boeddhistische Leer gevonden in identieke woorden in paragrafen of verzen in alle boeken.
2. Verhalen gevonden in identieke woorden, in twee of meer boeken.
3. De Silas (eerste 13 suttas DN), de Parayana (vijfde hoofdstuk Sutta Nipata), de Achten (vierde hoofdstuk Sutta Nipata) en de Patimokkha (de regels los van de commentaren van de Sutta Vibhanga).
4. De Digha, Majjhima, Anguttara en de Samyutta Nikaya's.
5. De Sutta Nipata, de Thera en Theri Gathas, de Udana, en de Kuddhaka Patha.
6. De Sutta Vibhanga en de Khandaka.
7. De Jataka en de Dhammapada
8. De Niddesa, de Itivuttaka en de Patisambhida
9. De Petavatthus, de Vimanavatthus, de Apadana, de Cariya Pitaka en de Buddha Vamsa.
10. De Abhidhamma boeken. De eerste de Puggala Pannatti en de jongste de Katha Vatthu.

Ik vind persoonlijk deze chronologie nogal mager. Aangezien de eerste twee punten al bijna de gehele Sutta Pitaka omvatten. Er wordt zoveel herhaald en in identieke woorden opnieuw beschreven dat het vermelden van deze twee punten eigenlijk de rest van de chronologie onderuit haalt behalve de Vinaya en de Abhidhamma Pitaka gerelateerde onderwerpen. Maar wat Davids hier nu eigenlijk wil betogen is dat de belangrijkste leringen die steeds terugkomen in de toespraken erkent moeten worden als de Leer van de Boeddha.

De Mahavamsa

Dit even op het gebied van de wetenschap keren ze we nu terug tot een andere bron van informatie over het Boeddhisme in die tijd en dat is de Mahavamsa oftewel de grote kroniek van Sri Lanka. Dit boek behandelt de periode van de Boeddha tot aan circa 350 na Christus. Over de betrouwbaarheid van het boek kan veel gezegd worden en het uitgebreide verslag van bijvoorbeeld de zwevende Bodhiboom naar Lanka toe kan als illustratie hiervan gezien worden, maar naast de dichtelijke expressie van de monnik(en) die dit geschreven hebben rond de vijfde eeuw na Christus bevat het ook feiten. Het bespreekt vaak de ontwikkeling van gebouwen waar van nu de resten gevonden worden. Ook staan er gebeurtenissen opgetekend die ook in andere bronnen terug te vinden zijn.

Wat ons op dit moment interesseert is de verwijzingen die gegeven worden naar de Pali Canon. Deze staan onchronologisch aan het begin van het boek vermeld in het derde tot en met het vijfde hoofdstuk. Ik zal kort de inhoud beschrijven. Na deze beschrijvingen komt er ook nog een letterlijk citaat over het opschrijven van de Pali Canon.

Eerste Boeddhistische concilie

Eerste Algemene raad of eerste Boeddhistische concilie (circa 483 voor Christus)
Enkele maanden na de dood van de Boeddha werd onder leiding van de thera Mahakassapa een grote vergadering gehouden met een groot aantal monniken. Zijn redenen waren tweevoudig. Op de eerste plaats omdat een oude man genaamd Subhadda die laat in zijn leven was toegetreten tot de Sangha dacht dat hij gelijk was aan de Boeddha en daarom de leer mocht verbreiden. In de tweede plaats was het om de negenvoudige leer en alle aspecten van de Dhamma bij elkaar te voegen in de geest van de Boeddha om tot een eenduidige Leer te komen [opmerkingen: de negenvoudige leer is een andere indeling van de Tipitaka, let hier ook op de vermelding van het komen tot **1 eenduidige leer**].

In de vergadering ondervroeg Mahakassapa de thera Ananda en de thera Upali omtrent respectievelijk de Dhamma en de Vinaya. Deze canon staat bekend als de Thera-traditie.

Tweede Boeddhistische concilie

Tweede Algemene raad of tweede Boeddhistische concilie (circa 384 voor Christus)
In Noord Oost India waren er Boeddhisten van Vajji-sekte die “de Tien Punten” toepasten en gebruikten in hun dagelijks leven.

1. Voedsel zouten
2. Eten na de voorgeschreven tijd
3. In huizen eten van huishoudens
4. Het apart vieren van de feestdagen

5. Zonder toestemming acties ondernemen
6. Het handelen in blinde navolging van de leermeester
7. Het drinken van rauwe melk zelfs na de vastgestelde tijden van de maaltijd
8. Het drinken van ongegist palmwijn
9. Het zitten op stoelen en kussens
10. Het aannemen van goud en zilver

Een thera kwam hierachter en berispte de monniken van de Vajji sekte maar in plaats daarvan belaagde zij de thera. De thera ging daarom naar een zeer ervaren thera genaamd Revata. Deze verwierp de Tien Punten na ze aangehoord te hebben. Maar ook de monniken van de Vajji sekte gingen steun zoeken bij de thera Revata. Revata liet hen niet toe dat zij hem offergaven mochten geven waarna de groep van de Vajji sekte zich gingen melden bij de koning. In de eerste plaats gaf de koning hun gelijk maar hij kwam tot inkeer waarna hij de thera Revata de toestemming gaf om dit conflict tot een einde te brengen. Nu canoniseerden de thera Revata en een grote groep de leer weer zoals deze in de eerste algemene raad tot stand was gekomen.

Derde Boeddhistische concilie

De derde algemene raad of de derde Boeddhistische concilie (circa 247 voor Christus)

Dit is de tijd van de koning Asoka. Deze koning is zeer bekend in de Boeddhistische chronologie aangezien deze koning de verschillende missionarissen naar andere landen gestuurd zou hebben. Hij sponsorde ook uitgebreid de Boeddhistische gemeenschap wat tot gevolg had dat er vele ketters en profiteurs zich gingen hoeden onder de Sangha. Zij hadden hun eigen leer en hun eigen leefregels. Daarom hielden de monniken voor zeven jaar lang geen Uposatha [op deze dag komt de Sangha bijeen en herhalen ze de Vinaya en verkondigen ze de fouten die zij zijn begaan vanaf de vorige Uposatha] meer. De koning kwam dit te weten en als reactie hierop liet hij een persoon naar de monniken toegaan om ervoor te zorgen dat zij de Uposatha weer zouden houden. De monniken weigeren aangezien er nog steeds ketters in hun Sangha zitten. Vervolgens worden er enkele monniken gedood en de boodschapper van de koning keerde weer naar Asoka. De koning keert zich hier naar Moggaliputti Tissa. Deze verkondigde aan de koning de Leer van de Boeddha en op basis van deze informatie liet de koning de verschillende sekteleiders komen naar zijn paleis. Vervolgens liet hij alle afwijkende meningen uit de orde zetten. Daarop hielden de monniken weer een grote vergadering om de canon opnieuw vast te stellen. Hier ontstond ook de Kathavatthu.

Opschrijven van de Pali Canon

Het volgende citaat van de Mahavamsa zoals hij werd uitgegeven door Asoka geeft duidelijk de rede aan waarom men overging tot het opschrijven van de Pali Canon: "Vroeger werden de verzen van de drie Pitaka en de Atthakatha (commentaren) door de zeer geleerde monniken mondeling overgeleverd, maar nu zij zagen dat het volk afdwaalde van de leer kwamen de monniken bijeen en tekenden deze verzen op in boeken zodat de leer kon worden doorgegeven. "

Wat is nu waar?

Nu na heel deze uitleg en enkele grepen uit de datering van de Pali Canon komt misschien de vraag op wat is waar, of wat is Boeddhisme, of wat is de echte leer zoals deze verkondigd is door de Boeddha? Wat we kunnen opmaken uit T. W. Rhys Davids zijn chronologie en uit de verschillende algemene raden die geweest zijn, dat de diepe kern, de werkelijke basis van het Boeddhisme, zeker nog in stand is. Ik denk dat wij zonder meer kunnen stellen dat bijvoorbeeld de Vier Edele Waarheden of de persoonlijke training, de verschillende vormen van meditatie, enzovoort gekoppeld kunnen worden aan de Boeddha. Dat studie en verwerking van deze teksten de promissen die ze maken na zullen komen. Als je deze ziet als algemene wijsheden of als een levensvullende gids. Niettemin moet men altijd in beschouwing houden dat de sublieme en bovenwereldse kwaliteiten die nagestreefd kunnen worden slechts behaald worden door middel van training en niet door studie. De kans dat de werkelijkheid zich aan je openbaart na slechts het horen en zien van de Leer is zo klein en zal ook afhangen aan je eerdere handelingen. Hoewel de studie van het Boeddhisme en/of de Pali Canon zeer waardevol is, komt het pas tot uiting wanneer je je werkelijk inzet voor het hoogste in het Boeddhisme: de Verlichting.